

DIVINA FAVENTE GRATIA!

SPECIMINIS ACADEMICI,

De

LEGATIS

EORUMQUE

SANCTITATE

PARTEM POSTERIOREM,

Ex suffragio Ampliss. Facultatis Philosoph.

in Regia Academia Aboënsi,

Sub Moderamine

Cl. VIRI

Mag. ALGOTHI A.
SCARIN,

Phil. Civil. & Histor. Profess. Reg. &

Ord. h. r. Decani Spectabilis,

PRO GRADU,

publico Examine submittit

Alumnus Regius

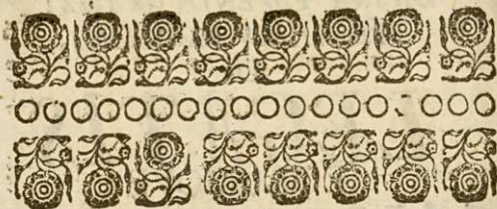
JACOB JOH. SALMENIUS

Borea - Fintlandus.

Loco horisque solitis ad diem 21. Junii

Anni MDCCXXXV.

ABOÆ, exc. Joh. Kiämpe R. Ac. Typ.

§. I.

Fidem in priori disserta-
tione datam exonera-
turus, ad examinan-
dam *Legatorum Sanctitatem*
gradum promoveo. Vocabu-
lum quidem *sanctitatis* hic
tam late sumitur, ut omnia
jura & privilegia, quibus hi
tam splendidi muneris cura-
tores muniuntur atque ab o-
mni læsione securi redduntur
ac tuti, ambitu includat suo.
Inviolabilis autem hæc illorum
securitas in quo jure funde-
tur,

tur, strictim dispiciendum prius est, quam ad cætera progrediamur. Existimaverimus omnino sanctitatem atque inviolabilitatem legatorum non ex peculiari quodam voluntario gentium jure, a reliquis legibus divinis & humanis distincto, quippe quod dari negamus, sed ab ipso jure naturæ atq; æquitate naturali, ceu genuino fonte derivandam esse & hauriendam. Idem, namque legis naturalis præceptum, quod dicitur neminem esse lædendum, intelligitur etiam prohibere, quominus violentur ejusmodi nuntii publici, quorum opera apud exteras nationes, com-

4
munis tranquillitatis atque incolumitatis causa, uti necesse habent civitates. Tantum enim abest, ut lex naturalis, universi generis humani gentiumque adeo omnium salutem pro fine habens, hoc securitatis privilegium illis derogat, quorum incolumitate ipsa gentium tranquillitas continetur, ut potius eos firmissimo suo quoque regat protegatque praesidio. Hoc autem sanctitatis jure teguntur non illi solum, qui commerciorum aut amicitiae stabilendae gratia magnificentissimum hocce legationis munus apud socios atque amicos suscipiunt obeundum; sed postulat

flulat quoque publica genti-
um felicitas, ut, quibus bel-
li ac pacis negotia commit-
tuntur tractanda, etiam a-
pud hostes, ad quos mittun-
tur, inter armorum fremitu-
tum atque in summa alias
impunitate gladiatorum, incolu-
mes maneant & inviolati.
Nam cum naturalis lex om-
nes obliget ad habendam
pacis rationem, eamque om-
nibus modis honestis am-
plectendam ac tuendam; le-
gati vero, ceu negotiorum,
quæ inter gentes intercedunt,
tantum non omnium transac-
tores, necessario requirantur
ad bella componenda & pa-
cem vel reconciliandam, vel
arctior

arctiori foederum nexu colligandam ac firmandam: sequitur omnino eandem legem exigere, ut personæ ejusmodi pacificatoria legatione implicatæ, sine quibus tanquam mediis, pax recuperari nequit, etiam belli tempore, ipsisque invicem concrepantibus armis manibusque, sartæ ac textæ, ab omni incommodo integræ conserventur. Quin & hinc sua sponte fluit, legatos a repressaliis quoque merito esse eximendos. Quid? quod ne jure quidem talionis male tractari aut occidi possint. Licet enim princeps, ad quem ablegantur, injuriam ante acceperit; tamen, quia

quia illos admisit, censetur
utique is de suo, quod ha-
buit, talionis jure decessisse,
adeoque securitatis fiduciam
illis obtulisse; quam vel ideo,
prioris injuriæ prætextu rum-
pere neutiquam ipsi licebit.

§. II.

SEd cum extra omnem du-
bii aleam positum sit, le-
gem hanc de sanctimonia le-
gatis præstanda illos obligare,
ad quos mittuntur & a qui-
bus accipiuntur, lubet quoque
hanc quæstionem, ceu a re
proposita minime sejunctam
interponere: *Num etiam ter-
tius, ad quem cursus quidem
legationis directus non est, per
cujus tamen fines iter facien-*
dum,

8
dum, legatos inviolabiles servare debeat? Ad hanc cum distinctione respondemus. Si nimirum legati mittantur ab amico ad amicum tertii, tenetur omnino is sanctos illos præstare atque inviolabiles. Jus enim omnium hominum, quod præcipit innocentes non esse lædendos, illis pro clypeo inservit. Quod si porro veniant ab amico ad hostem tertii, cum nulla adsit suspicio eos in fraudem ac detrimentum tertii transituros, etiam ideo securi atque incolumes servari debent. Si vero proficiscantur ab hoste ad amicum, aut ab hoste ad hostem tertii, venia transeundi eis

eis non concessa, existimaverim tertium in tali casu nulla obstrictum teneri obligatione ad præstandam illis securitatem atque inviolabilitatem, utpote quos merito hostes suos judicare possit (a). Frustra enim aut ridicule sanctum esse velis, quod rebus tuis sua malitia damnosum est. Decet quoque hostilia eum consilia extundere atque impedire, qui jure sibi metueret ac prospicere debet (b).

§. III.

(a) Conf. *Willemb. sicilim. jur. gent. prud. lib. II. c. 18. quest. 17.*

(b) *Fred. de Marjelaer Leg. l. II. diss. 13.*

§. III.

ATque ut legati ab imperio & jurisdictione principis, ad quem ablegantur, immunes existant, finis indolesq; legationum requirit. Adeo namq; in angustum si adduceretur immunitas eorum, ut etiam principi extraneo, apud quem legationis administrandæ causa commorantur, actionum suarum rationem exponere tenerentur; alienis curis atque negotiis sæpe implicarentur: certe vacuitas temporis exigua illis residua esset diligentia, qua par est, atque industria pro patriæ principis que sui commodis excubandi.

Præ

Præterea cum personam summi imperantis tueantur, qui neutiquam censendus est velle per legatos agere ut inferior cum superiori, sed ut æqualis cum æquali, utpote qui per eos alterius imperio se haudquaquam submiserit; sequitur vel hinc immunitatem ab imperio & coactione tantum non omni illis esse concedendam. *Communis igitur mos, prout Grotius (c) merito censet, qui quemvis in alieno territorio existentem ejus loci territorio subjicit, exceptionem patitur in legatis, ut, sicut fictione quadam habentur*

pro

(c) De J. B. & P. l. II.
c. 18. §. 4.

*pro personis mittentium, ita
etiam simili fictione constituan-
tur quasi extra territorium,
adeoque civili jure populi, a-
pud quem vivunt, non tenean-
tur. Hinc etiam necessaria
colligere licet consequentia,
legatos a principe extraneo
non posse puniri. Quia e-
nim superior tantum, sive
cui imperium in delinquen-
tem competit, puniendi po-
testatem habet; legati autem
illius, ad quem mittuntur,
principis imperio aut arbi-
trio non tenentur, quip-
pe quos summum suum im-
perantem referre adeoque al-
terius imperio subiectos non
existere modo diximus: facile
etiam*

etiam judicatu est, illos nec
ab ullo alio, quam a quo
mittuntur, *pæna* affici posse.
Quod si præterea innocentibus
tantum legatis atque ab omni
facinore remotis hoc impuni-
tatis privilegium daretur, nul-
lam plane prærogativam, nec
plus securitatis haberent tan-
ti muneris curatores, quam
cæteri mortales. Accedit quod
salus illorum cæteroquin an-
ceps esset atque in lubrico ver-
saretur. Cum namque haud
raro usu venire soleat, ut
consilia & eorum, qui lega-
tos mittunt, & illorum, a
quibus admittuntur, a se in-
vicem diffideant, quin & ad-
versa sæpe utrinque coquan-
tur

tur; legati vero mandata principum suorum exsecuturi, eadem aperire atque urgere necesse habeant; non potest non invidia exterorum, apud quos negotia suæ fidei commissa peragunt, in eos concitari, qua fieret, ut interposita vel levissima criminis specie, capitis citarentur, atque sic nunquam satis tuti essent ac securi. Quocirca securitati eorum optime consultum iri autumamus, si, concessa illis immunitate ab omni pœna, cum eis agatur non ut cum civibus, sed hominibus alterius potestati obnoxiiis. Nimirum si delictum aliquod patnaverint, idque tantum non sit,

fit, ut in nervum ac perniciem civitatis erumpere videatur, aut dissimulatione occultandum animoque magis quam vultu accipiendum est, aut etiam illis injungenda abeundi necessitas. Si vero facinus aliquod audax & foedum in rempublicam ipsumve principem consciscant ac crimine simul convincantur; aut ad principem suum mittendi sunt addita denunciatione, ut vel ipse pro delicti ratione poenas ab iis repetat, vel illos remittendos curet, aut etiam, si magnitudo periculi tanta est, ut nullam patiatur dilationem, potest civitas offensa per modum

dum naturalis defensionis, legatos ut hostes suos tractare, adeoque illos capere atque in vincula conijcere, immo etiam ut inter vivos ne numerentur, efficere (a). Finis enim legationum nullo modo exigit, ut legatis liceat, pro lubitu, atrocitate scelerum, grassari in civitates, ad quas ablegantur. Quid? quod nec ipsi principes, quorum personas gerunt legati, ubi hostes evadunt, inviolabiles existant.

§. VI.

(a) *Videsis Willenb. sicilim. jur. gent. prud l. II. c. 18. qu. 15. & Budd. phil. pract. p. II. c. 4. sect. 5. §. 24.*

S. IV.

Quin etiam legatis liberum religionis, quam profitentur, exercitium relinquendum sit, dubitare non licet. Quamvis enim princeps apud quem degunt, ceu cui publicæ salutis custodia atque omnium, quæ huc pertinent, negotiorum summa directio competit, providere omnino debeat, ne subditi per ejusmodi liberum religionis exercitium fluctibus committantur civilibus ac tranquillitas civitatis turbetur, civesque adeo suos, ne sacra eorum frequent, prohibere possit; quominus tamen legatis in ædibus suis rem divinam, ad

B

reli-

religionis, cui addicti sunt,
normam una cum comitibus
& asseclis facere integrum
sit, nullam video rationem,
cur impedire queat. Cui-
quidē sententiæ, ut alios ta-
ceam, etiam Fransiscus von
Callieres suum addit calculum,
quem Walchius in lex. suo
philosoph. sic germanice lo-
quentem inducit: Alle Abge-
sandten / Gesandten und Re-
sidenten haben das recht in
ihren häusern / den Gottes-
diēst des Fursten oder Staats/
dem sie dienen / frey zu hal-
ten / und alle unterthanen
ihres Herrn / die sich in dem
lande befinden / wo sie resi-
diren / hinein zulassen. Arque
id

19
id quidem ut illis permittatur, eo magis æquitati conveniens est, quo certius constat, coactionem religionis etiam adversus naturalem conscientiarum libertatem tendere ac niti, quam ne in privatis quidem temere constringendam esse, etiam vulgus eruditorum hodie consentit. Nec ablimili modo extra dubitationem positum existimaverim, facultatem quoque per literas cum principe suo de iis, quæ officium eorum spectant, colloquendi illis esse concedendam. Quin & ad privilegia, quibus gaudent legati, pertinet, quod oneribus atque exactio- nibus publicis exempti, tribus

ta, vectigalia & portoria populo, apud quem legationis munere funguntur, pendere non teneantur. Summæ enim ac singularis, quæ pollent legati, dignitatis ratione habita, æquum procul dubio est, ut de numero & censu eximantur eorum, qui capitum & officiorum exactioni aliorumque ejusmodi onerum præstationi sunt obnoxii. Quod tamen privilegium ad eas potissimum res, quas legati in suum, non alienum usum, secum portant, aut sibi portanda curant, ut restringatur par utique est.

§. V.

Quemadmodum igitur legati

gati nullius, nisi principis
mittentis imperio ac ju-
risdictioni subjacent, suoque
securitatis præsidio vallantur;
ita comites quoque ac mini-
stri eorum, nec non vasa,
sive sarcinæ ac bona mobilia,
eodem immunitatis atque in-
violabilitatis jure gaudent, su-
amque ex personis ipsis lega-
torum habent sanctimoniam.
Æquitati namque consentane-
um est, ut qui admissionis
adeoque sanctitatis fiduciam i-
psis legatis præstare vult, tunc
etiam eos, qui legationis co-
mites ac ministros sese præbu-
erunt, quosque abs natali so-
lo tanti momenti negotium e-
vocavit, in privilegiorum at-
que

que immunitatum societatem
venire patiatur, tum quoque
supellectili ac vasis sui gene-
ris tribuat sanctimoniam, ut-
pote quibus carere nequeant
legati. Horum inviolabilita-
tem declarat formula, quam
ex antiquo fecialium carmine
haustam sic a Grotio accepi-
mus: *Rex, facis ne me tu
regium nuncium populi Roma-
ni Quiritium? vasa comitesque
meos?* Lege etiam Julia de vi
publica pari scelere ac sceleris
lege tenebantur qui comites,
atque qui legatos injuria affe-
cerant (e). Quare nec co-
mites, si quid gravius pec-
ca-

(e) De J. B. ac P. l. II.
c. 18. §. 8.

caverint, ab ædibus legato-
rum violenter detrahendi sunt
atque ad supplicium rapiendi,
sed denunciandum legatis,
ut vel ipsi meritas ab iis su-
mant pœnas, quippe quibus
jurisdictio in domesticos ac fa-
mulos a principe suo, quem
repræsentant, concessa intel-
ligitur; vel eos tradant; nec
vasa legatorum per ordinarios
ejus loci, ubi legationem ad-
ministrant, judices pignori ob-
ligari aut ad conflati æris
alieni solutionem capi & de-
tineri debent, sed ut debita
solvant amice rogandi. Quod
si reculaverint, cum, qui
misit, compeliandum esse,
aut tandem, detrectante et-
iam

iam illo, ea, quæ adversus
debitores extra territorium
constitutos adhiberi solent, u-
surpanda putat Grotius (f)
De jurisdictione, quam lega-
tis in comites ac ministros
competere supra ivimus as-
severatum, pluribus agere
cum per temporis brevitatem
nobis integrum non sit, B.
L. ad peculiarem Willenb. hac
de re dissertationem delega-
mus.

§. VI.

DE jure asylorum apud
legatos paucis ut dispi-
ciamus reliquum est. Histori-
am illorum contexere cum
nobis

(f) Cit. l. §. 9.

nobis impræsentiarum non va-
 cet, strictim atque *sic et præcedens*
 monuisse sufficiat, legatos pri-
 scorum, prout observarunt
 eruditi, jus asylorum non ha-
 buisse, adeoque ortum ejus a
 recentiori demum ævo deri-
 vandum esse. Notum præ-
 terea est, hoc asyli jus, a
 Gallico *Franchise de Quartier*,
 vel, ut alii malunt, ab Ita-
 lico (in Italia enim & quidem
 in pontificis Romani princi-
 patu illud initium cepisse su-
 um memoriæ produnt anna-
 les) *Franchigia de Quartieri*,
Franchitiam Quarteriorum vo-
 catum tam late patuisse, ut
 non ad legatos solum eorum-
 que ædes, sed ad comites
 et-

etiam ac famulos domosque,
 quas incolebant, immo ad vi-
 cinas quoque plateas & vehi-
 cula extensum; omnibus eo
 confugientibus, etiam facino-
 rosis securitatem ac delictor-
 um impunitatem concederet
 præstaretque. Sed his missis
 breviter videbimus, num hæc
Franchitia Quarteriorum sive
 jus in ædibus suis asylum con-
 stituendi & omnes, in earum
 tutelam se conjicientes, sine
 discrimine recipiendi legatis
 competat? Id quidem ut illis
 concedatur, neutiquam exigit
 natura atque indoles legatio-
 num, quippe quæ instituun-
 tur ad promovendam mutuam
 gentium tranquillitatem, &

& felicitatem, non vero ad turbandam jurisdictionem principum, quam in cives illi suos habent. Nec justitiæ & æquitatis ratio semper habenda id postulat, utpote cui adversa fronte repugnet, enormium flagitiorum licentiam atque impunitatem scelestis hominibus indulgere. Præterea cum legum tanta omnino sit necessitas, ut societas ac civitas plane nulla, nisi iis tanquam præsidiis stabilitatis suæ firmissimis muniatur, secura & tuta existere queat; utilitas autem atque usus legum futurus esset nullus, si omnis generis scelera non perpetrare modo, sed defendere quoque ac tue-
ri

ri liceret, miserandam prorsus ac luctuosam fore civitatum, immo universæ societatis humanæ faciem, quis non videt? Scite igitur mentem suam hoc in negotio explicat Paschalius (g): Ut domus legatorum, inquit, sint asyla, improborum, id cui rei inventum dicam? tuendo decori legationis? Ridicule. Potius ad proponendam, & vero præstandam sceleribus impunitatem, qua utique provocantur hoc perfugio; ubi homini scelesto non solum tuto esse, sed & magistratus cohortem irridere, eique probra jacere, & minas manusque intendere licet, opposito nomine

(g) de Legat. c. 74.

Et auctoritate legati, res est,
 si verum fateri licet, pessimi e-
 xempli. Et paucis interjectis:
 Quo se ponunt, cum tuentur im-
 probos? Annon pollunt legatio-
 nem tam obviam tamque pro-
 nam nequitia? An eo se amant,
 quod domui suae carceris nomen
 induunt? Nam ubicunque facino-
 rosi receptantur, carcer est. Im-
 mo honestior carcer. Hic e-
 nim scelesti aservantur ad pœ-
 nam. At legatorum teētis exci-
 piuntur, ut eis delicta impune
 sint. Accedit quod principes
 ipsi in suis civitatibus nec de-
 beant nec velint ejusmodi im-
 piis hominibus asyla & rece-
 ptacula præstare. Injustitiæ enim
 ac crudelitati illis verteretur,
 nisi

30
nisi gravissimorum supplicio-
rum metu coërcerent atque
intra gyrū continerent eos, qui
vi & injuria in alios grassando
summa iniis confundere fata-
gunt. Quod si proinde ipsis
principibus id non liceat in suo
territorio; multo minus putan-
dum legatos hanc prærogati-
vam in aliena civitate sibi ven-
dicare posse. Et licet vel ma-
xime ex principis admittentis
indulgentia jus hocce legatis
concessum sit, potest tamen
is, civitatis suæ salute hoc po-
stulante, citra ullius juris viola-
tionem illud revocare (h).
Idem fortassis de aliis, quæ
ex puro puto principum consen-

(h). Conf. Willenb. sicilim.

3.
sensu dependent, juribus,
quo etiam ceremoniæ ac ri-
tus pertinent, sentiendum es-
se, negari non poterit. Ut
tamen ea sine gravissimo ra-
tionum pondere illis ne de-
rogentur, prudentia omnino
svadet. Sed pluribus nobilissi-
mam hanc materiem perse-
qui, prohibet temporis an-
gustia. Hic itaque subsisten-
dum.

S. D. G.

J. g. p. l. II. c. 18. qu. 22. &
Thomas. disp. de jure Asyli Le-
gat. adib. compet.

